

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De his qu[ae] nos ad mundi contemptum inducere debe[n]t ex parte
nostri. Et primo [quæ] consideratio periculorum nostrorum ad hoc inducit.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

DIONYSII CARTHV.

Omnem iram, indignationem, animositatem, carnalitem penitus detestantes, quatenus conuersi efficiamur vt paruuli.

De his, quæ nos ad mundi contemptum inducere debent, ex parte nostri. Et primo, q̄ consideratio periculorum nostrorum ad hoc inducit.

Articulus decimus sextus.

Luc. 21.

Igilate itaq̄ omni tempore, orâtes vt digni habeamini fugere omnia q̄ ventura sunt mala, & stare ante filium hominis. Iam dictum est de his, quæ ad mundi contemptum indu-

cunt ex parte dei. Restat nũc loqui de ijs, quæ ex parte nostri ad hoc ipsum inducere debent. Cum ergo in medio laqueorum positi sumus, & hostibus vndiq̄ circumuallati, atq̄ domestico hoste, videlicet propria carne contra spiritum concupiscente circumdati. Imo, secundum Apostolum, non est nobis colluctatio aduersus carnẽ & sanguinem, sed aduersus aëreas potestates, seu demones. Non q̄ nõ sit nobis aliqua colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed quod maior ac principalior colluctatio nostra est contra demonum tentamenta, qui sunt infatigabiles callidissimi, & crudelissimi æmuli nostri, aiarum nrarum ruïnã & condẽnationem audivissime cupientes. Hinc constat, q̄ diris atq̄ innumeris circumuallamur piculis. Quid ergo cõsultius, qd tutius siue salubrius: nisi locũ refugij q̄rere, urbẽ munitam intrare, locũ tranquillum expetere, i q̄ inueniantur tot adiutores, q̄t cohabitatores, oēs spũalibus armis armati, et ad bella cõtra peccata prõptissimi? Quis vero est locus iste, & ciuitas hæc: nisi

Gala. 1.

DE ARCT. VIA SAL. Fo. 29.

congregatio deuotorum, quorum est in domino
cor vnum & anima vna, quorum vnusquisque
verbo, oratione, exemplo, alium trahit ad melio-
ra, qui virtutibus pro armis vtentes singulis vi-
rijs, singulas & congruas opponunt virtutes? Ec
ce enim q̄ bonum & quam iucundum habitare
fratres in vnum. Quia, vt Salomon loquitur, Si
vnus ceciderit: fulcietur ab alio. Habent quoq̄
quotidiana & optima medicamina & vnguen-
ta (id est, remedia) contra demonum tentamen-
ta, vitiorūq̄ vulnera. Quæ utiq̄ remedia sunt,
quotidiana confessio, superioris increpatio, in-
structio, consolatio, obseruantia regularis, sacræ
vigiliæ, abstinentiæ, disciplinæ, orationes conti-
nuæ, meditationes deuotæ. Deniq̄ sicut vnus in
seculo trahit alium ad peccata: ita in congrega-
tione religiosa vnus allicit alium ad virtutes. Et
sicut secularis societas maxime obest: sic ista ma-
xime prodest. Propter quod Salomon dicit, Fra-
ter qui adiuuatur a fratre, quasi ciuitas munita.
Et Psalmista, Cum sancto sanctus eris, & cum
peruerso peruerteris. Hoc est quod hortatur scri-
ptura: Cum viro sancto assiduus esto, & quem-
cunq̄ cognoueris obseruantem timorem domi-
ni, cuius anima est secundum animam tuam. In
seculo homo frequētius cadit, tardius surgit, gra-
uius in anima vulnerat, difficiliusq̄ sanatur, de-
ficit magis, proficit minus. Porro in claustro seu
congregatione deuota omnia ista (ut docet Ber-
nardus, & experientia certa demonstrat) opposi-
to modo se habent. Nam labitur rarius, surgit ue-
locius, leuius in anima læditur, faciliusque sana-
tur, minus deficit & amplius crescit. Considera
consideratione profunda, qualitatem & quan-
E v tita-

Psalm. 133

Eccle. 4

Prover. 18

Psalm. 17

Eccle. 37.

Bernard^o.

DIONYSII CARTH.

est aem, multitudinem & magnitudinem periculi tui. Certe si periculum istud de temporalium esset rerum amissione, de confusione vel afflictione, seu infirmitate transitoria, aut etiam de presentis vitæ amissione, seu morte corporali, quavis durissima: tolerabile esset, nec ita sollicitaret pro te. Nunc autem periculum istud est de summi immensi & incommutabilis boni dei altissimi, & æternæ felicitatis irrecuperabili amissione: et item de sempiterna damnationis infernalis perpetuæ a deptione. Si istud periculū non attendis, nec vehementer formidas: nō habes illuminatos animæ oculos, nec viuam claramque fidem: sed mortuam & obscuram. Nonne periculum istud incomparabiliter magis timendum est omni damno, confusione, cruciatu, languore, a duersitate, & morte temporali? Itaq; si in die iudicij tui particularis ac vniuersalis vis esse securus atq; saluandus: noli nunc esse securus, inaniter lætus & intimoratus: sed formidolosus, operosus, sollicitus. Quod si feceris: tunc utiq; tutus eris & saluus. Deniq; quoniam Salomone attestante igno-
Ecclesi, 8 ramus, an amore dei digni simus an odio, sed omnia in futurum reseruantur incerta: debemus semper esse custoditi & anxij coram deo, ne eius odium & tam infinitum æternæ calamitatis incurramus periculum. Præterea quædam peccata secundum doctores, utputa vitia carnis, melius vitantur & superantur per hoc, quod homo elongat & abstrahit se ab huiusmodi vitiorum materia. Quomodo ergo hæc vitia, eorumque filias superabis, non fugiendo eorum materias: sed cum his qui talibus vitijs infelicitate ser-

uunt

uiunt commanendo, socialiter conuersando, ve-
 scendo, vndique deambulando? Vt enim Hu-
 go testatur, Impossibile est quempiam peccata
 vitare: nisi peccatorum occasiones deuitet. Qui
 ergo cum his qui spaciosam latamque perditio-
 nis ambulant viam quotidie conuersatur, eis-
 que in vestitu, cibo, potu, verbis, & iocis, ac cæ-
 teris leuitatibus conformatur: quomodo, inquã,
 grauiora illorum vitabit facinora: quomodo
 illis tam erronee & late incedentibus, ipse in ar-
 cta via & recto permanebit itinere? Absit, vt
 tantæ te arbitreris perfectionis, vt hoc possis:
 quum scriptum sit Ecclesiast. decimo tertio: Qui
 tetigerit picem, inquinabitur ab ea. Et, Qui com-
 municauerit superbo, induetur superbiam. An
 non simili ratione: qui communicauerit luxu-
 rioso, induetur luxuriam? Augustinum audi, Vi-
 di, inquit, cedros libani, de quorum casu non
 magis suspicabar, quam de ruina Hieronymi
 & Ambrosij, cecidisse. Breuiter dico: quanto
 ista animæ tuæ pericula minus perpendis, quan-
 to in seculo amplius prosperaris, quanto car-
 nem tuam mox morituram delicatius nutris,
 quanto voluntatis tuæ libertatem plus seque-
 ris, quanto temporis tibi concessi amissionem
 minus curas, quanto amplius nunc gloriaris, ri-
 des, vagaris: tãto veraciter miserabilior es, gra-
 uiusque descendus. Et quanto propriam cæcita-
 tem, iniquitatem, & negligentiam minus deplo-
 ras: eo plus deplorandus es. Nunc itaque aman-
 tiss. frater excute teipm a tãtis periculis, fuge ho-
 stẽ animæ tuæ, hũc mundũ immundũ. Conuerte
 re gõuersione plenaria & perfecta ad dominum
 deum

Augustis.

DIONYSII CARTHV.

deum tuum, relinque pro amore eius omnia bona mundi: & dabit tibi omnes diuitias cœli.

Quod contemnendus est mundus propter difficultatem consequendi salutem in eo.

Arti. X V I I,

Matt. 7

Mais qui audit verba dei, & nō facit ea: similis est viro stulto, qui ædificauit domum suā super arenam.

Venerunt flumina, et flauerūt venti, & irruerunt in domum illam: & fuit ruina eius magna. Sācti patres

Bernardus

comparant mundum istum magno mari, turbulento, tempestatibus pleno. Porro secundum Bernardum tripliciter tendunt hoīes per mare hoc, seu mundum istum. Scilicet ponte, nauī, vado.

Ponte transeunt, qui compendiosiores securioresq; semitam elegerunt: quemadmodum religiosi, suo superiori humiliter, & regulæ suæ, statutisq; sui ordinis obediētes. Hi nanq; propriam

voluntatem (quæ sola in inferno ardebit) abnegant & relinquunt: malētes regi & subesse, q̄ regere & præesse. Hac uia te cupio proficisci, quæ vere tutissima & nimis est meritoria. Nam insuper transeūt viri virtuosi, qui & alijs præesse, &

exteriora disponere compelluntur: quibus diuersæ inquietudines oriūtur. Vnde lignum, scœnum, stipulam (hoc est venialia) dicuntur colligere secundum Thomam. Pro quibus venialibus sub-

Thomas

diti quotidie per frequentissimam cordis sui eleuationem ad deum satisfacere tenentur. Seculares vero tendunt vado: hoc est, per medium fluctuum huius maris. Ideo difficillime et vix euadunt. Vnde signum difficultatis saluationis eor-

Hieronym

um, secundum Hieronymum, est paucitas euadentium.